

Ocells amics

ÁLVAREZ, Carlos.

Els ocells de la vall d'Aro.

Ajuntament de Sant Feliu
i Diputació de Girona, 1999.
220 pàgines.

Ningú diria que el llibre *Els ocells de la vall d'Aro* és l'obra d'un acèrrim caçador que un bon dia va deixar l'arma mortífera per fer-se amic i protector dels ocells. Tant és així, que ha arribat a ser un expert en el tema, i per la vall ja en té més de dos-cents d'inventariats. Carlos Álvarez mima els ocells i el seu entorn d'una manera contagiosa.

Tot i el desordre urbànic que plana sobre aquesta zona, i que fins i tot posa algunes espècies en perill d'extinció, encara resten alguns espais per al seu hàbitat, sobretot cap a la part de Solius i aigües amunt de Ridaura.

Aquest llibre és un instrument de treball de primer ordre, tant per a les escoles —a les quals està especialment adreçat— com per la seva metodologia i concisió a l'hora d'identificar un ocell. És una aportació per omplir el buit que encara hi ha al nostre país en obres per als que volen inculcar als seus alumnes la fascinació i l'amor pel món dels ocells, tan benèfics a la natura.

El volum té dues parts ben diferenciades: en la primera s'explica tot el que fa referència a la manera d'observar els ocells, el seu aïllament científic i una sèrie d'iniciatives a favor de la seva

conservació; la segona, titulada «Relació d'espècies», és molt més extensa per la descripció de cadascuna de les espècies, a través de fotografies i de dibuixos que en destaquen els trets més característics, la qual cosa facilita poder-los conèixer millor.

És gratificant, tot anant pel bosc, veure un ocell i sentir-lo cantar donant així una nota més d'harmonia a la Creació, però ho és també poder-ne saber el nom i els costums per satisfer la nostra curiositat. Això és el que modestament i amb rigor científic pretén el llibre... i a fe que ho aconsegueix.

Tot mirant aquest llibre a vol d'ocell vénen a la memòria les paraules de Josep M. de Sagarra: «...feu, sobretot, Senyor, que no s'estronguin mai en el bec dels ocells aquelles flautes i aquells violins de llur cançó, perquè són la música més delicada dels camps i la joia més dolça de la primavera!».

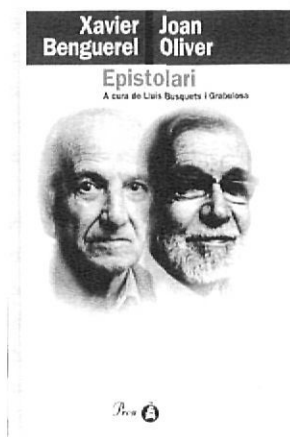
Albert Fontanet

Estimat Joan. Estimat Xavier

BENGUEREL, Xavier
OLIVER, Joan
Epistolari.
A cura de Lluís Busquets i Grabulosa.
Ed. Proa. Barcelona, 1999. 683 pàg.

Diuen que ningú és imprescindible. Segurament, una idea com aquesta és tan sols vàlida per a una part de la

gent. Xavier Benguerel i Joan Oliver, sense cap mena de dubte, es situarien agressius i convençuts a l'altre flanc. Almenys això és el que es desprèn d'aquest extensíssim *Epistolari*, pulcre document a cura del minuciós Lluís Busquets i Grabulosa, on la franquesa i l'amistat prenen forma de carta.

Els dos escriptors, com a bons amics i lletraferits, es cartejaven, i molt. Tant, que la seva correspondència suposa una veritable novel·la epistolar. A través de tota mena de papers manuscrits i mecanografiats tramesos entre ells, ja sigui targeta, postal o poema, tenim l'oportunitat de seguir les seves peripècies vitals i professionals per comprendre no sols el tarannà de la seva relació, tan íntima, confiada i profunda, sinó també les seves concepcions sobre el país, la cultura, la literatura.

La creació i traducció literàries, la mort d'éssers estimats, la dispersió de l'exili, l'accidentada represa cultural sota el franquisme... Certament, tant la varietat docu-

mental com la diversitat temàtica de l'*Epistolari* és singular. Busquets en destaca les impressions d'Oliver sobre la Catalunya que retroba en el seu retorn de l'exili i, des de la seva funció d'escriptor teatral, les dificultats per col·laborar en el redreçament cultural del país; també sobresurt la confiança que la intimitat entre els dos amics els ofereix per demanar-se contínuament parers sobre els treballs literaris que estan realitzant. A més dels fets històrics, la presència de tot un ventall de personatges cabdals de la literatura catalana amplia l'interès d'un document que abraça gairebé mig segle (1942-1984) i contextualitza dues figures de primera línia.

En definitiva, es tracta d'un valuós testimoni on el rigor i la minuciositat dominen, ordenen i aclareixen l'evolució de dues vides estretament nuades per l'amistat. És, en pocs mots, un interessant recull literari sobre uns sentiments.

Guillem Molla

Portbou, memòria selectiva

Portbou.
Textos: Joan GUBERT.
Fotos: Arxiu M. ROMAN.
Editorial Columna.
Col. Imatges i Records.
Barcelona, 2000. 60 pàgines.

La bibliografia sobre Portbou és mins: a penes un llibre del cronista local, Joan Gubert,